

— Какво, ще я убиеш ли?

— Ще я убия — азъ безъ него не мога да живѣя.

— Като е така и азъ ще остана съ тебе да чѣкамъ.

— Остави.

Вѣйсъ-ага съ Катърджията тръгнаха между канаритѣ по пътя за колибата. Първия се надѣваше да заслужи прощение, а послѣдния проклинаше злата сѣдба и още повече лютата жена, която го лиши отъ казашкото офицерство, военниятъ за българина почетъ и го ловеде до каторгата или до бѣсилката. Тѣ двамата, за любовъ, за отмъщение, бѣха готови да извършатъ влодѣйство. Тѣ вървяха наедно свързани съ еднакво чувство.

Скоро слѣдъ тѣхното закинувание старий Стефанъ се показва иззадъ канарата и тръгна не за Нейково, а направо прѣвъ познатата джова гора, за Жаравна. Коня вървеше съ наведена глава, а ѣвдача се вдаде въ мисли. Кучетата, които тичаха подиръ коня изведнѣжъ подушиха нѣкого въ гъсталака, не рогачъ, не дива свиня, защото тѣ не злѣха васело, а жлостно завиха, и спогнаха чепловѣка, който бѣгаше между дракитѣ и се скри въ курията. Старий Стефанъ, безъ да се глѣда на неговитѣ сто години съ добра надбавка, имаше соколовъ око и позна Карабела, неговото бързотичанье, неговитѣ дрѣхы, неговата крачка въ бѣганието. Той навикна кучетата и тръгна по-скоро съ ризь.

Въ Чамъ-Дере Птичийтъ Сияъ сѣди на килима и пуши чибукъ, а младата Айше, прелестна като най-хубавата гурія на рая, му подава кафе и писа: — Защо си такъвъ невеселъ, мѣй господарю? Не ти ли е омръзнала Айше и не те ли е поѣлѣстила друга? Мойтъ животъ принадлежи на тебе, вземи я и бѣжи щастливъ.

— О не! Айше не ми е дотѣгнала и друга не ме е плѣнила, но тя живѣе!

— Нека живѣе ако е изгубила своята любовъ.

— Не може да живѣе, защото въ нея живѣятъ момитѣ и чуждитѣ тайни.